

POŠTNINA PLAČANA V GOTOVINI.

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO DON BOSCOVIH USTANOV.

LETNIK 23. ŠTEV. 6

NOVEMBER — DECEMBER 1927.

UREDNIŠTVO IN UPRAVNIŠTVO NA RAKOVNIKU V LJUBLJANI. ○ ○ ○ ○ ○ ○

ŠTEV. ČEK. URADA: 12945.

Vsebina:

Ob grobovih. — Kapela vernih duš na Rakovniku. — Hočem postati redovnik. — Mati vzgojiteljica svojih otrok. — Poročila iz naših misijonov. — Naš misijon med Hivari v Ekvadorju. — Pismo iz Sv dežele. — Salezijanska poljedelska šola za misijonarje. — Hčere Marije Pomočnice. — Kitajska. — Slovesna izročitev kard. bireta dr. Avg. Hlondu. — Občni zbor bivših sal. gojencev na Rakovniku. — Savio Dominik in don Boscove sanje. — Naši razgovori.

SLIKE: Savio Dominik strga slab časopis. — Savio Dominik se po smrti prikaže očetu. — Savio Dominik se prikaže don Boscu.

Češčenje presv. Srca.

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V decembru: 1. 7, 17 — 2. 9, 14 — 3. 4, 22 — 4. 2, 3 — 5. 2, 16 — 6. 1, 18 — 7. 6, 27 — 8. 9, 10 — 9. 4, 19 — 10. 1, 23 — 11. 3, 2 — 12. 2, 12 — 13. 5, 7 — 14. 7, 6 — 15. 6, 26 — 16. 9, 29 — 17. 8, 31 — 18. 6, 1 — 19. 1, 18 — 20. 5, 11 — 21. 4, 9 — 22. 2, 21 — 23. 7, 25 — 24. 1, 4 — 25. 6, 5 — 26. 8, 30 — 27. 4, 13 — 28. 6, 15 — 29. 4, 20 — 30. 7, 8 — 31. 2, 24.

V januarju: 1. 4, 1 — 2. 6, 27 — 3. 2, 9 — 4. 5, 22 — 5. 8, 4 — 6. 6, 8 — 7. 9, 24 — 8. 7, 13 — 9. 1, 26 — 10. 6, 10 — 11. 4, 20 — 12. 9, 15 — 13. 2, 28 — 14. 8, 31 — 15. 1, 30 — 16. 5, 29 — 17. 3, 14 — 18. 9, 14 — 19. 7, 5 — 20. 2, 2 — 21. 6, 12 — 22. 4, 21 — 23. 8, 18 — 24. 5, 23 — 25. 7, 6 — 26. 2, 25 — 27. 6, 7 — 28. 9, 16 — 29. 1, 11 — 30. 5, 17 — 31. 4, 3.

Nekrolog.

Vselej kadar slišimo, da je umrl sotrudnik ali sotrudnica, čutimo v srcu tesnobo in s čutom hvaležnosti priporočamo dušo božjemu usmiljenju in prosimo Boga, naj bogato poplača dela, ki jih je storil naši družbi. Kadar pa umrje sotrudnica, kakor je bila:

»Marija Novak« iz Cerkljan, tedaj se zdi, da smo izgubili dobro mater. Kako goreče je ljubila salezijansko družbo in kako marljivo je delovala za Marijino svetišče, vemo le mi, ki smo se vsak čas veselili njene delavnosti. Ni se strašila težav, ni se bala nasprotovanj. Še ni dolgo, ko je rekla: »Nekaterim ni všeč, da delujem za salezijansko družbo in me psujejo, pa nič zato, saj delam za Marijo in sem sklenila delovati do konca življenja!« In tako je bilo. Dober teden pred smrtjo je še poslala pismo polno navdušenja. Delala je za Marijo do konca in Marija je dne 2. oktobra, na svoj praznik prišla ponjo in jo odpeljala v kraljestvo božje, kjer bo uživala večno plačilo. Naj počiva v miru!

Dne 31. avg. je umrla pri sv. Štefanu na Štajerskem salez. sotrudnica:

»Gajšek Marija« Bila je izmed tistih gorečih sotrudnic, ki se nikdar ne utrudijo in delujejo do zadnjega v čast božjo, v čast M. P. in za zveličanje duš. Še v svoji štiri-mesečni bolezni je mislila na salezijansko družbo in jo priporočila svojim obiskovalcem. Naj uživa bogato plačilo! Blagi sotrudniki in sotrudnice naj se je pa spominjajo v molitvi.

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO DON BOSKOVIIH USTANOV.

Uredništvo in upravništvo na Rakovniku v Ljubljani.

Ob grobovih.

Mesec november je posvečen vernim dušam! Vsa narava je podoba smrti, vse umira okoli nas in nas spominja na minljivost vsega na svetu. Kako lepo pisano je bilo polje pred par meseci, v kako prijetno zelenje so se pogrezali gaji, kako veselo so šepetali gozdovi ponosni na svojo krasoto in veličastvo! Sedaj je vse tiho in mrtvo, nič več ne govori o življenju, ki je daleč, daleč za nami, kakor da je izginilo v nedoglednost.

Stojimo pred pokopališčem! Težka železna vrata so na stežaj odprta. Verniki odhajajo in prihajo tihi, zamišljeni, resni. Na njihovem obrazu ni prešernega smeha, ni razposajenosti: misel na smrt jih je prevzela do dna. Vstopimo na pokopališče tudi mi!

Tu je prag med časom in večnostjo, tu je most, ki se pne med čutnim svetom in veličastno skrivnostjo onostranstva.

Na levi in desni se vrstijo grobovi; silno veliko je njihovo število, zdi se, kakor da se njih vrste pno v dalje brez mej.

Mnogo grobov je zapuščenih, osamljenih, porastlih z gosto travo; obiskovalci gredo molče mimo njih; nihče ne vpraša: kdo počiva pod to gomilo, kdo čaka tu vstajenja?

To so grobovi tistih, ki so živeli v uboštvu in siromaštvu, majhni, nezatni pred svetom, toda mogoče veliki, imenitni pred Bogom. Njihov spomin je pozabljen pred ljudmi, toda oni se blestijo v zarji večne slave in se radujejo pri Bogu. Nič jim ni žal, da so šli skozi zemsko potovanje tihi, prezirani, neupoštevani. Sedaj so spoznali, kako nično je vse, kar spremlja človeka od zibelke do groba, in da le eno ostane tudi

za večnost: dobra dela, ki jih je storil človek iz ljubezni do Boga.

Ob drugih grobovih se dvigajo krasni marmornati spomeniki z zlatimi napisi; cvetje, venci in prižgane lučke pričajo, da tu počivajo tisti, ki so v življenju nekaj pomenili: bogatini in imenitniki, ki so stopali mogočno in samozavestno po poti življenja, ki jim je bila vsaj navidezno posuta z rožami in dehtečim cvetjem.

Kako je z njimi sedaj? Kaj jim pomaga v večnosti vsa nekdanja imenitnost? Nič, prav nič! Če so storili kaj dobrega, če so služili Bogu svojemu Stvarniku, imajo sedaj korist od tega, vse drugo pa so morali zapustiti za vedno.

Kaj pa če so pri vsej imenitnosti, bogastvu in slavi pozabili na Boga in služili svojim strastem? Kaj je sedaj z njimi, če so v tem vztrajali do konca? Oh, ko bi mogli pogledati vsej resnici v obraz, tedaj bi spoznali, kako strašen kontrast je med imenitnostjo, ki diha iz njihovega groba in resničnim stanjem njihove duše!

Pa oglejmo si posamezne grobove in napise, ki se bleste na preprostih, lesenih križih in na marmornatih spomenikih. Kako je izbirala smrt, ko je iskala svojih žrtev? Prav nič ni izbirala: pobrala je, kar ji je prišlo pod koso: sive starčke in krepke mladeniče, može v najlepši dobi, kot nebogljenčke v zibki, nežnega dekleta v cvetu let, kot ljubečo in skrbno mater, ki je bila tolažba in podpora svoji družini.

Smrt ne izbira — a če izbira, dela to brez ozira na leta, na stan, na spol, na zdravje ali bolezen.

Prehodili smo vse steze, ki se kakor gosta mreža vijejo po kraljestvu mrtvih in sedaj zapuščamo ta kraj miru in tihote.

Kaj nam šepečejo ob odhodu oni, ki počivajo pod zemljo?

„Kar si ti, smo bili tudi mi; kar smo mi, bodeš prej ali slej tudi ti!“

Kako pretresljiva resnica! Vsi ti ljudje ki spijo sedaj tu nevzdravno spanje pokoja, so bili nekdanj ljudje, ki so gojili visoke misli in drzne želje, pretresale so jih strasti; razmišljali so, delali, se bojevali, se veselili in trpeli.

A zdaj? Vse je končano. Izginili so, kot izgine meglica, ko zapiha veter, kot izgine jutranja rosa, ko prisije solnce.

Zavedajmo se, da bo tudi za nas prejkoslej odbila tista ura, ki nam je odločena od vseh vekov.

Dokler pa nam da ljubi Bog čas na razpolago, zbirajmo dobra dela, da jih ponesemo v večnost!

Ob enem pa molimo za rajnike! Mnogo jih je, brez števila jih je, ki trpijo v vicah in zdičujejo po tolažbi in pomoči. Ta tolažba in pomoč je v naših rokah. Bodimo velikodušni! Ne bo brez koristi za našo dušo. Nekoč bo nam vse povrnjeno, kar bomo storili za duše trpeče v očiščevalnem ognju. Molimo zlasti za naše rajnike sotrudnike in sotrudnice! Bog jim daj večni mir in pokoj!

Kapela vernih duš na Rakovniku.

Marija ni le pomočnica na zemlji živečih kristjanov, ampak tudi mrtvih, trpečih v vicah. Marija ljubi te duše s posebno ljubeznijo. Kakor čuti zemeljska mati večjo ljubezen do tistih otrok, ki več trpijo, tako tudi Marija s posebno ljubeznijo gleda na tiste svoje otroke, ki zdičujejo v očiščevalnem ognju. Kdo more popisati trpljenje teh ubogih duš? Največje trpljenje tu na zemlji se ne da primerjati z najmanjšim trpljenjem v vicah trpečih duš.

Na podlagi tega premišljevanja se je zdelo, da bo v veliko čast in veselje Mariji Pomočnici kristjanov, če pripravimo skromno kapelo, ki bo govorila obiskovalcem, da Marija ni le Mati živih, ampak tudi mrtvih, v vicah trpečih kristjanov. Že dolgo smo gojili to željo, lahko rečemo: ves čas, odkar smo začeli zidati svetišče. Že takrat smo sklenili, naj bo pod svetiščem prostor za posebno kapelo vernih duš. To željo je gojil pred vsem pred 23imi leti umrli ravnatelj dr. Festa.

Ravnatelj Festa se je preselil v boljše življenje, toda misel na kapelo vernih duš, ki jo je on zamislil, ni zamrla. Po dolgih 23 letih smo jo slednjič udeležili.

Dne 8. septembra jo je vlč. g. kanonik msgr. Merhar slovesno blagoslovil.

Kapela je razdeljena na tri ladije, iz katerih vsi lahko vidijo oltar vernih duš. Podoba v oltarju predstavlja Marijo Pomočnico kristja-

nov, z žezlom v eni roki, v drugi z nebeškim Detetom, podobna tisti ki je v svetišču. Pod Marijo brezno z trpečimi dušami v ognju, ki se obračajo proti Mariji in prosijo pomoči. Podobno obsvita električna žarnica.

Poleg kapele vernih duš je majhna kapelica žalostne Matere božje z lepim kipom.

* * *

Morda bo kdo vprašal, zakaj ta podzemna kapela?

V kapeli vernih duš se bodo opravljale molitve in sv. maše za umrle. Marsikdo, ki bi se drugače ne spomnil umrlih, bo ta kapela vzbudila spomin in ga prisilila, da pomoli zanje.

Pogled na oltar vernih duš bo spominjal kristjane, naj se zatekajo k Pomočnici kristjanov in naj njej priporočajo drage umrle.

Kapela bo kaj dobro služila za duhovne vaje. To se je pokazalo takoj po otvoritvi. Ljubljanske salez. sostrudnice so imele v kapeli duhovne vaje. Kako se je zdel prijeten ta prostor! Kako rade so prihajale k pridigam! In tisti mir, ki vlada v kapeli, ali ni kakor nalašč za take okoliščine? Prijetno je za poslušalce, ki brez napora lahko slišijo vsako besedo, prijeto pa tudi za govornika, ki se mu ni treba truditi z glasom in ima vse poslušalce pred svojimi očmi.

Kapela bo dobro služila tudi za shode, kjer

bo govornik lahko nemoteno razpravljajl svoj tema, kar v cerkvi radi raznih okoliščin ni bilo mogoče. Razen tega bo po leti bolj hladno, po zimi bolj toplo kakor v svetišču.

Dobro bô služila tudi o velikih shodih za romarje. Ker ni bilo dosti prôstora v svetišču,

so se ponoči gnetli po hodnikih, odslej bo pa na razpolago kapela, kjer bodo lahko molili in prepevali.

Naj Marija bogato poplača vsem, ki so pomagali zgraditi kapelo!

Kapela je odprta ob nedeljah in praznikih.

Hočem postati redovnik.

Ko je Filip, ôče Aleksandra Velikega, videl nekôč načrt Aten, ki so mu ga pokazali neki poslanci, je dobil tak pohlep po tem mestu, da je vzkliknil: „Dobiti ga moram, pa naj bo z mečem ali z zlatom!“

V luči sv. vere se nam odkriva v redovnem življenju toliko lepote in toliko zakladov, da se blage dovzetne duše kar zamaknejo vanje in zahrepenijo z vsem srcem po njih.

Sv. Alojzij Gonzaga je z jasnim pogledom, ki ga je prejel ôd Boga, do dna spoznal te lepote in zaklade. „Hočem postati redovnik,“ je ponavljajl vedno. Ta božji ideal je cenil nad vsa bogastva, ugodnosti in časti, ki so ga obdajale. V Turinu, v Madridu in drugod, sredi sijaja knežjih in kraljevskih palač, ni našel stvari, ki bi ga mogla omajati v njegovem sklepu. Ni bil zadovoljen, dôkler mu niso dovolili vstopiti v novicijat oo. jezuitov in postati redovnik.

Srečen on, ki si je izbral tako lepo pot in tako dospel do najvišje stopnje popolnosti in postal svetnik! Sv. Marija Magdalena Paciška, ki ji je Bog v prikazni razodel slavo svetnikovo, je vzkliknila, da si nikdar ne bi mogla misliti take slave v nebesih, kakršno uživa sv. Alojzij Gonzaga.

Bile sô kneginje in kraljice, ki so za neprecenljivimi zakladi redovnega življenja hitele, zapustivši visoke in bogate palače, v revne samostanske celice. Kaj jih je gnalo? Želja, da bi ljubile Boga, se vadile v svetniških čednostih in da bi izpolnjevale čudovita dela usmiljenja, sebi v zasluženje, bližnjemu pa v dušno in telesno korist.

Vojščaki, slavni vojskovodje, veliki učenjaki in umetniki, vladarji in politiki, mladeniči polni življenja, moške in žene vseh slojev, v raznih časih in krajih so začutili v sebi božji klic, šli v samostane in poveličevali redovno življenje v brezmejni sreči, ki so jo ondi našli.

Tako sv. Bazilij Veliki, sv. Avguštin, sv. Gregorij Veliki, sv. Tomaž Akvinski, sv.

Bonaventura, sv. Alfonz Liguori, sv. Gertruda, sv. Terezija. Mnogi izmed njih so tudi prijeli za pero in v vznesenih besedah peli slavo redovnemu poklicu, ki je ôd Boga tako bogato nagrajeno in dušam tako koristno.

Sv. Terezija, ena izmed največjih svetnic in najmodrejših ter najslavnejših žena, je že v zgodnji mladosti spoznala te božje zaklade. Deklica sedmih let, je brala življenje mučnikov. To je nanjo tako vplivalo, da je poskušala z bratom uiti med mohamedanske Mavre, ki so tedaj gospodarili nad precejšnjim delom njene domovine, da bi pri njih dosegla mučeništvo. Duša tako dovzetna in polna svetega navdušenja je našla zgodaj v molitvi pravo duhovno vsebino. Odrasla je zapustila svojô premožno družino in dala slovo svetu, ki se ji je začel dobrikati. Zaprla se je med samostansko zidovje karmeličanskega reda. Od dne do dne je rasla v svetosti in zmožnosti ter je čudovito prenovila karmeličanski red. Vsa prevzeta z najnežnejšo ljubeznijo do Bôga, ni znala dati hudobnemu duhu grjega imena kakor: nesrečnej, ki nikoli ni ljubil.

Postala je svetnica, čudodelka, prerokinja, odlična in učena pisateljica.

Za njenim zgledom in na njeno vzpodbudo so se množili samostani njenega reda po vsej Evropi. Mladdenke najvišjih slojev so hitele trumoma v zatišje Karmela.

Kaj nam govorijo ti in enaki zgledi redovnega življenja?

Da je v redovnem življenju sreča, kakršne si na svetu večje misliti ne moremô. Redovna oseba se posveti in daruje Bogu, Bôg pa v zameno deli duši svoje najbolj izbrane milosti.

Blagor onim, ki jih je previdnost božja poklicala v redovni stan!

Kdor čuti v sebi glas božji, naj se ne obotavlja, nemudoma naj mu sledi, ker v redovnem življenju bo našel srečo, ki je znana le onim, ki jim jo je Bog razodel.

Mati vzgojiteljica svojih otrok.

Mati! Ali je kje na svetu beseda, ki bi tako sladko zvenela človeškemu srcu kôt ta? Ob tej besedi se nam topi srce v sladki radosti, ob tej besedi nam sili v oko solza hvaležnosti in ljubezni, oživi v nas vse, kar imamo lepega in plemenitega v sebi. Saj je mati ono bitje, ki nas je ljubilo in nas še ljubi — ako je pri življenju — s tako iskreno, s tako nesebično ljubeznijo, s kakršno nas ni in ne bo ljubilo no-

slej se človek vrne k temu, h čémer ga je nagnila materina vzgoja.

Kako nesrečen je, kdor ni imel dobre matere, matere, ki bi se v polni meri zavedala svojih dolžnosti. Vse življenje se ne popravijo napake, ki izvirajo iz pomanjkljive materine vzgoje. Tudi dobri poznejši vplivi ne morejo nadomestiti, kar je pri vzgoji zamudila mati. Prvi veter odnese vse, kar se dobrega rodi v človeku, ako to ne temelji na trdni podlagi materine vzgoje.

Koliko pa je ljudi, ki se imajo zahvaliti za vse, kar imajo dobrega v sebi v prvi vrsti materi, ki jim je zgodaj znala vcepiti v srce ljubezen do Boga in do čednostnega življenja, strah pred grehom, pred nepoštenim dejanjem, pred vsako podlostjo.

Svetniki so imeli skorô vsi svetniške matere. Sv. Frančišek Asiški, sv. Alojzij, sv. Frančišek Saleški, sv. Terezija Deteta Jezusa in nešteto drugih nam jasno pričajo o tem. In naš don Bosco? Ali ni vse njegovo življenje zvesto zrcalo vzgoje, ki jo je prejel od svetniške svoje matere Marjete?

V zadnjem času je člana naše družbe dr. Avgusta Hlonda doletela velika čast, da je bil imenovan za kardinala sv. katoliške cerkve. Dolga in težavna je pot do tako visoke in izredne časti. Kako jo je prehodil ta sedaj visoki cerkveni dostojanstvenik? V prvi vrsti oprt na ono močno življensko podlago, ki mu jo je dala vzgôja njegove matere. O tem priča pismo, ki ga je pisal svoji še sedaj živeči materi neposredno po svojem imenovanju. To pismo je po svoji preprosti vsebini tako pomembno, da so ga objavili številni katoliški listi. Priobčimo ga tudi mi po prevodu, ki je izšel v Glasniku.

Ljuba mati!

Sv. oče me je blagovolil imenovati danes za kardinala sv. katoliške cerkve. Globoko ginjeno se moje srce obrača k Tebi, draga mati, in Tebi pišem prvo pismo. Ko premišlujem prečudna pota, po katerih me je vodila božja previdnost, stopi vedno Tvoja slika pred mojo dušo. Bolje nego vsi učeni vzgojitelji si Ti v duše svojih

SAVIO DOM. STRGA SLAB ČASOPIS.

beno drugo ustvarjeno bitje. Bog je podelil materi utrinek svoje neskončne dobrote in ta utrinek je, ki jo dela najblažje bitje na zemlji.

Kako mogočno vpliva materina vzgoja na človeka! Vse življenje, nosi človek v sebi to, kar mu je v letih detinstva mati vsadila v srce. Njena vzgoja je seme, ki je bilo položeno v najskrivnejše globine srca. To seme morejo pač ovirati v rasti poznejši vplivi, toda popolnoma zamoriti ga ne morejo nikdar. Prejko-

otrok znala položiti na veri in božjih pravicah sloneči temelj življenja. In ker si sama znala stano vitno in goreče moliti, si tudi svoje otroke naučila pobožno moliti. Iz te molitve črpam še danes moči in zaupanje v Boga. Ti si nam odprla pot do sreče, ker nas nisi vzgajala za mehkužno in udobno življenje, temveč za trdo delo. Naučila si nas tudi ljubiti dolžnost ter jo zvesto in veselo izpolnjevati. Zato pa ni nikjer drugje kakor v Tvojem plemenitem in bogovdanem srcu začetek tistega pota, po katerem me je vodila milost božja in ki me je pripeljala do tega, kar navadno imenujejo čast in dostojanstvo, v naši družini pa razumemo s tem: večjo in odgovornejšo dolžnost dela in žrtve za Boga.

Danes, ko milost sv. očeta ožarja s svojim sijajem našo tiho in skromno gornješlezko koč, se Ti iskreno zahvalujem, da si mi bila dobra mati.

Prosim Te, da pobožno moliš zame, da bi s svojim delom služil Bogu, povišanju njegove sv. cerkve in namenom sv. očeta.

Iste občutke polagam tudi na grob našega dragega očeta, ki mi je bil s svojim požrtvovalnim in možatim značajem često v oporo in ki mu hočem slediti tudi odslej. Hvaležno Ti poljubljam roke in Te prosim materinskega blagoslova za pot, ki mi jo nalaga dolžnost.

Poznanj, 20. junija 1927.

Tvoj sin

Avgust, kardinal.

Matere, vzemite si k srcu pómembno vsebino tega pisma in zavedajte se, kako važno nalogo Vam je podelil Bog, ko Vam je izročil v vzgojo otroka, ki nosi v sebi njegovo podobo.

Poročila iz naših misijonov.

Assam (Indija)

Shillong 6. 9. 1927.

Velečastiti gospod!

V enem mojih prejšnjih poročil sem Vam že pisal o človeških žrtvah pri rodu Khasi in sem omenil, da take žrtve niso bistvene za njihovo vero, ampak so nekaj izrednega, slučajnega. Khasi imajo navadno žrtvovati le koze, petelinčke in prašiče. Za žrtvovanje nimajo določenih dni kakor Hindu, ampak žrtvujejo le tedaj, kadar nanese potreba, zlasti če kdo zbolí v družini. V tem niso nič podobni prebivalcem sosednjega kraljestva *Khairim*, ki žrtvujejo svojim malikom ob določenem času, da izprosijo pri njih varstvo nad svojim kraljestvom. Doslej še nisem mogel dognati, če imajo slična žrtvovanja tudi drugod. Pač pa mi je znano, da v mnogih večjih vaseh priredijo tudi taka letna žrtvovanja s skupnim plesom kakor tu.

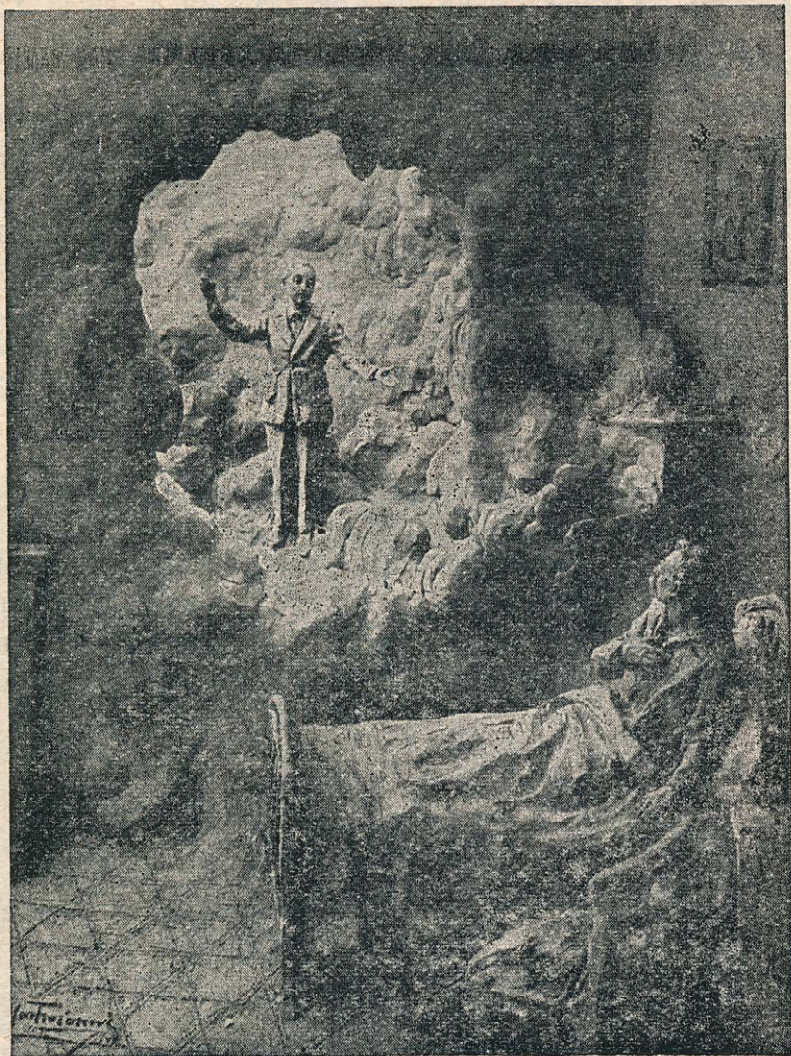
Khasi pripisujejo bolezen vplivu katerega izmed duhov, ki jih je vse polno po gozdih in dobravah, po hribih in dolinah. Kakor hitro kdo obolí, hočejo najprej izvedeti, kateri izmed duhov je povzročil bolezen da ga potem potolažijo z žrtvovanjem.

Kako pa izvedo, kateri izmed duhov je povzročil bolezen, sem slučajno izvedel, oziroma sem tozadevnemu vraževanju sam osebno

prisostvoval in Vam hočem vse to na kratko opisati.

* * *

Bilo je neke nedelje popoldne, ko sem spremljal gojence na izprehod skupno z gospodom Berlecom. Po navadi porabiva tako priliko, da kaj pokramljava v ljubi materinščini, ker med tednom nimava časa, da bi se zasanjala tja v daljno svoj domovino. Prehodila sva že nekatere oddelke Shillong-a (ki sestoji iz šestih vasi) in prišla do največjega, ki se imenuje *Mawkhar*. Tu je središče protestantstva, vendar ne manjka paganov. Mnóžica otrok naju je obdala, kličoč: „Ai dur“ — daj podobico! G. Berlec jim je razdelil nekaj podobic, ki jih je prinesel s seboj. Vsak obdarjenec se je vesel oddaljil ter izginil za bližnjim voglom, glasno kličoč v zahvalo: „Khublei, khublei!“ Komaj se je razpršilo to krdelce, so prihiteli še posamezniki, ki naju niso takoj opazili. Med temi tudi majhen dečko, ki naju je pozdravil z besedami „Khublei saheb, khublei mem“ t. j. „Pozdravljen gospod, pozdravljena gospa!“ Glasno sem se smejal; ta zadnji pozdrav namreč je veljal meni. Golobradec z dolgim talarjem sem mu napravil vtis, da sem ženska. Takrat sem prvič spoznal, zakaj si mora misijonar pustiti rasti brado, sicer bi ga

SAVIO DOM. SE PO SMRTI PRIKAŽE OČETU.

imeli za žensko. Jaz sem prezgodaj prišel sem, moral bi čakati, da bi mi brada zrasla; vendar ni brada, ki naredi misijonarja, in to me tolaži.

Po tem dogodljaju sva nadaljevala svojo pot. Komaj sva stopila nekaj korakov, vidim, da se gojenci ustavljajo in gledajo na dvorišče bližnje hiše. Pristopim in vidim dva možakarja, ki čepita na tleh. Pred njima je ležala deska v obliki lopate, pod njo pa mala skleda iz me-di. Poleg tega je bila košarica z jajci, posodica z rižem in riževo moko, izdolbljena buča z vodo in nekaj zelenih listov. Takoj sem spoznal, da razbijajo jajca. Ker sem že večkrat slišal o tem glavnem verskem obredu pri Khasi, sem se radoveden ustavil, da bi videl kako in kaj.

Nekaj časa sta možakarja čepela in pozorno opazovala lupine ubitega jajca ter mrmrala in zmajevala z glavama. Bila sta „lyngdoh“-a (svečenika). Čez nekaj časa je eden izmed njiju, najbrž glavni svečenik, osnažil omenjeno desko in pometal vse skupaj v podloženo skledico.

Nato je posegel po drugo jajce. Na desko je položil kupček riža in vrh tega je položil jajce in mrmral nekaj molitvic. Potem je vzel zopet jajce v roko in ga namazal z rdečo zemljo, ki jo nisem mogel opaziti prej, ker je bila skoraj skrita v malem kupčku na gornjem delu deske. Nato je ometal riž, ki ga je bil položil na desko, ter ga poškopil z vodo in moko, na kar je zopet desko osnažil. Odmolivši kratko molitvico, je vstal in zalučil z vsó silo jajce na desko, da se je razbilo na drobne kosce. Zopet sta oba skupno čepela in opazovala lupine. Vse to seveda se ni tako hitro vršilo, kakor je tu napisano; vse se vrši z slovesnostjo in Khasiju prirojeno počasnostjo. Počakal sem, da sta razbila še eno jajce in potem sem se naveličal, ker v košarici je bilo še 8 — 10 jajc in če bi moral čakati, da vse pobijeta, bi najbrž tudi drugega jutra dočakal. „Jaz bi jih hitreje pospravil,“ sem rekel g. Berlecu, in napotila sva se proti domu.

Vendar se nisem zadovoljil s tem; hotel sem vedeti, kaj več o tem ubijanju jajc, in v kratkem sem zvedel vse, kar me je zanimalo.

Kadar oboli kateri član družine, pokličejo svečenike, da poizvejo z razbijanjem jajc, če bolnik lahko ozdravi ali ne. Če lahko ozdravi, tedaj poizvejo tudi, kateri izmed duhov je povzročil to bolezen.

Svečenika, navadno sta dva možka ali en možki in ena ženska, prideta in najprej bolnikovo hišo in dvorišče potreseta z rižem in poškopita z vodo. Nato si poiščeta pripraven prostor na dvorišču, kamor postavita vse svoje priprave, in vse potreseta z moko in poškopita z vodo. Glavni svečenik odmoli kratko molitvico, v kateri roti vse duhove, da v imenu Gospoda, in Vladarja sveta zapuste hišo. Nato se prične ona dolgotrajna ceremonija. Najprej svečenik poizveduje, če še bolnik lahko ozdravi ali ne, in v ta namen razbije eno jajce. Če leži nekaj lupin v ravni vrsti, je slabo znamenje; to namreč pomeni sprevod h grmadi, na kateri bo truplo sežgano. V tem slučaju bi se razbijanje moralo skončati, toda se kljub temu nadaljuje, kajti iz drugih lupin najdeta vedno še kako zna-

menje, katero jima da novega upanja. Drugače bi prehitro minul ves obred in njihov trud bi ne bil poplačan kakor bi ona hotela.

Če pa ležijo lupine s svojo notranjo plattjo navzdol, tedaj vprašanje ni odgovorjeno. Če ležijo štiri lupine v obliki četverokotnika okoli središča, pomeni to, da je bolnik blizu smrti.

Potem začno iskati, kateri izmed duhov je povzročil bolezen. Tako n. pr. ako ležijo vse lupine razen ene z notranjščino navzdol, pomeni, da je kateri izmed gorskih duhov povzročil bolezen. Svečenik imenuje tedaj enega izmed gorskih duhov, n. pr. *suid tyndep-a*, in če se jajce razbije na ta ali oni način, pomeni, da je res *suid tyndep* povzročil bolezen. Če pa ni bil ta duh povzročitelj bolezni, se poskusi drugega, dokler se ne izve za gotovo, kateri je. Zato se pa to opravilo često precej zavleče. Jaz pa mislim, da je to trajanje obredov odvisno le bolj od svečnikov, ki prenehajo, kadar se jim zljubi.

Ko je tako določen duh, ki je povzročil bolezen, mu je treba žrtvovati kozo, petelinčka ali prešička z ozirom na večjo ali manjšo pomembnost bolezni, kakor že določita svečenika.

Obred razbijanja jajc, ki ga imenujejo *Shat pylleng* t. j. metanje jajc, služi tudi za druge namene, posebno pa za vedeževanje. Pred kratkim so bile nogometne tekme med različnimi krožki, med katerimi je bil tudi poganski krožek. Da bi izvedeli, če bodo zmagali ali ne, so poklicali svečenika, da bi poizvedel z razbijanjem jajc, kako bo z njihovó zmago. Ta je prišel in po opisanih pripravah je začel razbijati jajca. Najprej je seveda določil na kakšen način se mora razbiti jajce za zmago in na kakšen za poraz. Izida tega vedeževanja nisem izvedel, a to vem, da je navadno odgovor v takih slučajih tako dvomljiv, da nič gotovega ne pove.

Pred enim tednom je prav tu v našem oddelku izginil mož, ki je šel ribe lovit. Ker

ga ni bilo domov, so ga šli iskat, a niso našli drugega kot njegova oblačila v nekem gozdičku. Sum je padel tedaj na častilce Thlena. Da bi našli tega moža, so se zopet poslužili vedeževanja. Ne vem, kakšen je bil odgovor, toda šele pō petih dneh iskanja so našli njegovo truplo v bližnjem potoku. Pravili so, da je bil ranjen na glavi, torej je umrl nasilne smrti in ni izključeno, da je bil žrtev Thlenovih časticev, ki so hoteli imeti njegovo kri. (Prim. Sal. Vestnik 1927 str. 36 — 39).

Poleg opisanega razbijanja jajc imajo še dva druga načina vedeževanja z jajci. Prvi način je *Khan pylleng* t. j. vtisnjenje jajca in *Mait pylleng*, sekanje jajca. Oba načina se rabita; da se izve vzrok bolj lahkih bolezni in za manj važne zadeve. V prvem slučaju vzame svečenik ali tudi kdo drugi jajce v levo roko tēr ga potrosi z rižem, natō poskusi vtisniti poedino zrno riža v jajčo lupino. Če se vtisne, je odgovor pritrujuč, če se pa zrno zdrobi, je odgovor zanikalen. Ta način vedeževanja je seveda mnogo cenejši od prej opisanega, ker druge škode pri tem ni, kakor da se zdrobi kako jajce. V drugem slučaju se pa vzame jajce in nož. Svečenik drži jajce z eno roko z drugo ga pa z nožem preseka. Če se mu to posreči z enim samim mahljajem, tedaj je to dobro znamenje. To opravilo pa ni brez nevarnosti, ker lahko skupno z delom jajca odleti tudi kos mesa ali kosti na roki.

Poleg teh načinov vedeževanja je še mnogo drugih, ki pa spadajo že med vraže in ne med prave verske obrede. Vse te vraže kakor tudi vedeževanja kažejo, kako globoko je vkořenjena v domišljijo tega naroda vera v duhove in v njihovo neomejeno moč. Na Boga Stvarnika, ki edini v resnici vodi usodo človeštva, pa ne mislijo. Vera v enega Boga se je umaknila vražarstvu in prazni veri, pri izobraženih pa verski brezbriznosti.

† Misijonar Janez Balzola. Brzjav iz Manaos (Brazilia) nam naznanja žalostno vest, da je prenehalo biti srce enega izmed naših najdelavniših misijonarjev, vlč. g. Janeza Balzola. L. 1894. je odšel v misijone in sicer v Brazilijansko pokrajino Matto Grosso med divjake Bororos. Med njimi je razvil tako neumorno delovanje, da je kmalu dosegel najlepše uspehe. Po pravici ga imenujejo apostola in civilizatorja Bororov. Pred nekaj leti so ga predstojniki poslali v Rio Negro (Amazonas), kjer je ponovno razvil svoje delovanje s tako vnemo, da je ondotni misijon kmalu zaslovel vsepovsod. Rajnki misijonar je bil delaven, podjeten, neustrašen. Ni se bal nobene nevarnosti, ni se umaknil pred nobeno težavo, ni se strašil skrajno nezdravega podnebja v zadnjem njegovem misijonu. Pred očmi je imel vedno in edino le zveličanje duš. Njegova smrt pomeni za naše misijone res težko izgubo. Priporočamo ga v molitev.

Naš misijon med Hivari v Ekvadorju.

To je eden izmed najtežavnejših misijonov. Težave izvirajo iz oddaljenosti in pomanjkanja prometnih sredstev, iz nenaklonjenosti ekvadorijanske vlade, ki je sv. cerkvi skoro prav tako sovražna kakor v Mehiki, in naposled tudi iz pomanjkanja denarnih sredstev. V tem misijonu deluje, oziroma se pripravlja na misijonsko delovanje tudi eden izmed naših rojakov, salezijanec. Od njega smo prejeli pismo, iz katerega posnemamo sledeč:

»Po dolgem času vendar par vrstic. Rad bi Vam pisal že prej, toda manjkalo mi je časa. Sedaj pa imamo počitnice in zato imam nekaj več časa na razpolago. Sicer naši gojenci navadno ostanejo v zavodu tudi med počitnicami ali pa gredo v kako bližnjo vas. Letos n. pr. so odšli nekateri v Sigsig; a drugi so ostali doma in te moram jaz nadzorovati. Nekateri med njimi se pripravljajo za novicijat. Naša redovna pokrajina je zelo revna, menda najrevnejša med vsemi našimi provincami. Manjka osebja, manjka denarja, manjka zavodov, manjka vsega. Upajmo, da se bo ljubi Bog ozrl tudi na našo revščino in nam poslal pomoč.

Jaz sem določen za delovanje med Hivari in upam, da bom kmalu med njimi. Naš gospod apostolski vikar msgr. Comin me hoče vzeti s sabo v Makas najbrže že v kratkem. Bog daj! Tega se neizmerno veselim.

Sedaj pa nekaj novic iz našega misijona. Počasi gre naprej. Tu misijonarji ne žanjejo onih uspehov, kakor bi jih želeli. Zakaj? Hivari so bili vedno krvoločni, malo dostopni in so taki tudi še dandanes. Poboji in krvna mašče-

vanja so pri njih na dnevnem redu. Gorje onemu, ki ga Hivar sovraži! Ne uide mu več živ. Zadnje dneve meseca maja so se sporekli nekateri med seboj, radi tega spora so se vneli silno hudi boji med njimi. Mnogo Hivarov je moralo bežati in se umakniti daleč tja v drug kot ekvadorijanske republike, Kako jih pomiriti, to je zagonetno vprašanje. Kolikrat pridejo k nam prosit pomoči! Seveda jim damo, kar premoremo, a to ni veliko, ker je naš misijon sila reven. Težko je tudi poučevati te uboge Hivare. Le kaki trije misijonarji znajo dobro njihov jezik, ki je v resnici zelo težaven. Upam, da se ga bom naučil tudi jaz, kadar bom med njimi. Nekaj že znam, toda to mi še ne bo zadoščalo. Hivari govorijo navadno dva jezika: svojo hivarščino in špansko s to posebnostjo, da glagole nikdar pravilno ne rabijo. Na ta način govorim z njimi in se prav dobro razumem. Imam že precej prijateljev med njimi. Rad jih imam, kljub temu, da so tako divji.

Meseca maja je v Qvitu, glavnem mestu republike, nastala revolucija. Vojaki so zavzeli dominikanski samostan, redovnike pa pregnali. Dva redovnika so celo zaprli v ječo. Zvedeli smo, da je bil v Qvitu neki mehikanski odposlanec, ki je hujskal predsednika, naj bi se tudi v Ekvadorju uprizorilo preganjenje kakor v Mehiki.

Tudi pri nas so torej razmere težavne. Kdaj nam bo zasijalo solnce prave svobode?

Prav prisrčno pozdravlja vse predstojnike in tovariše«

T. B.

Pismo iz Sv. dežele.

To pismo sobrata Slovenca smo prejeli pred nekaj meseci. Ker ga radi pomanjkanja prostora nismo mogli objaviti prej, ga objavimo sedaj v prepričanju, da bo zanimalo marsikoga, ki ga srce vleče v Sv. deželo, kjer se je rodil, kjer je živel, učil in trpel naš Gospod.

Dragi tovariši!

Iskrena hvala za Vaše pozdrave in molitve. Sem bil že prepričan, da Vam je Palestina izginila iz spomina, toda sedaj vidim, da ni tako.

Kaj naj Vam pišem? Pomislite! Letos je

v Sv. deželi zapadel sneg! Stari misijonarji ga v 30 letih pomnijo le dvakrat. Deževalo in snežilo je ves teden. Po vseh cerkvah so se opravljale molitve, da bi Bog odvezel slabo vreme. Pôslopja tukaj niso zgrajena za dež in še manj za sneg. Tudi naš zavod je bil ves premočen, dasi je videti močan in trdno zidan. Pol metra debel sneg je podrl mnogo koč in precej oseb je izgubilo življenje. In ubogi beduini v svojih šotorih, kako so zmrzovali in umirali od mraza! In vendar ni bilo toliko mraza, da bi bila

voda zmrznila: vsaj jaz nisem tega opazil. Se zdi neverjetno, da bi mogla taka zima napraviti toliko škode, toda v tukajšnjih razmerah je to nekaj čisto naravnega, ker beduini imajo le lahke obleke, so skoro na pol nagi, nimajo nočnih odej in so brez hiš.

Nedopovedljivo lepe so tukaj noči. Najbolj sloveče pa je palestinsko ozvezdje. Popotniki občudujejo južno italsko nebo, opevajo Sicilijo, in v prestarem Egiptu vzklikajo od začudenja ob pogledu na tiho, čarobno zvezdnato nebo; a vse to — pravijo — ni nič v primeri s Sv. deželo. Stari, osiveli misijonarji, ki so se iz Sv. dežele vrnili v domovino, ne morejo pozabiti teh noči in tega neba. Ko se v tihih nočeh spominjajo na očarujočo tišino in na bajno migljajoče zvezde v Sv. deželi, jokajo in marsikomu ne da prej miru, dokler se ne vrne v svoj nekdanji misijon, čeprav samo umirat, da mu je dano le še enkrat pred smrtjo gledati tiste milo trepetajoče zvezde, pod čigar svetlozlatim sijem se je nekoč naš Gospod zatapljal v molitev k svojemü nebeškemu Očetu.

K temu se pridružijo še druga čuda. Ko stopi človek v mraku na teraso (ravno streho), začuje doneče glasove zvonov: tu se oglasijo zvonovi pri pp. frančiškanih, nato pri pravoslavnih grških menihih poleg votline Jezusovega rojstva; z druge strani udarijo na uho srebrnočisti protestantovski zvonovi, potem se nekako boječe oglasijo ponižni zvonovi v stolpiču grške zedinjene cerkve in slednjič mogočno zapoje zvon v našem svetišču Srca J. To je res nekaj lepega, ki človeka presune do solz.

Jedva potihne zvonjenje, se v stolpu bližnje mohamedanske mošeje oglesi čudno tuljenje turškega mujezina, ki kliče svoje vernike k molitvi. To upitje vpliva na človeka tako, da mu postane kar tesno pri srcu. Tam iz daljave pa prihajajo glasovi piščalk, citer, orglic in harmonik: preprosti beduinski pastirji se kratkočasijo na svoj način in tupaťam zapojejo ka-

ko pesem v čudnem, zaspanem tonu, ki vse bolj spominja na jok nego na petje.

Spodaj po cesti topota, isker, čistokrvni arabski konj, ki ga jezdi ponosen in bogat Arabec z zlato obrobljenim turbanom in z srebrnim ročajem pri handžaru. Nasproti mu prihaja, stopicaje, cela četa majhnih osličkov, ki enakomerno kimaajo z glavicami. Njihovi gonjači pa so ljudje divje zunanosti in zanemarjeni, da je joj.

Tam od strani reke Jordana se počasi pomikajo dolge arabske karavane s težko otovorjenimi kamelami. Po dvajset do petdeset skupaj jih stopa v dogi vrsti druga za drugo in vsaka je z močno vrstico privezana na svojo prednico. Prihod take karavane naznanja cinglanje zvončkov, ki visijo na dolgih vratovih utrujenih kamel. Tuintam se zibljejo na kameli lastniki tovarov in njihovi hlapci, vsi oboroženi s puškami in noži ter oblečeni v bele, široke hlače ali v krila, na glavah pa se jim svetijo turbani ali tudi navadne cunje.

Predrzni in divji so ti sinovi pustinje. Še sedaj napadajo avtomobile in potnike, ki so namenjeni k Mrtvemü morju ali na drugo stran Jordana. So dobri tihotapci: skrivaj prenašajo sol iz Mrtvega morja in v nevarnosti se spopadejo tudi z močnejšo vojaško posadko.

Na praznik sv. Jožefa je imel zlato mašo vlč. g. Bianchi, ki že toliko let prebiva kot misijonar v Sv. deželi. Zlate maše smo se udeležili vsi: kleriki, godba in pevci. Pri obedu je neki bogati angleški lord, po veri protestant, tako lepo govoril, da nas je kar ganil.

Oglasite se še kaj in molite zame!

Pozdravlja vse in C. J.

Vaš

Tinko.

Jeruzalem 3. aprila 1927.

Salezijanska poljedelska šola za misijonarje.

Težko nalogo ima misijonar zlasti med onimi rodovi, ki stoje še na nizki stopnji omike. Misijonar, ki hoče pri takih rodovih doseči stalne uspehe, se ne sme zadovoljiti s tem, da jim oznanja pravo vero,

ampak se mora z očetovsko skrbljivostjo zavzeti tudi za njih časno blaginjo. Z drugo besedo: potrebno je, da misijonar s socialnim in prosvetnim delovanjem vpliva na usodo onih rodov, h katerim ga je poklicala božja

previdnost. Misijonar duhovnik pa ne zmore sam tega dela, potrebni so mu pomočniki lajiki, ki znajo razne obrti. Posebno pa je važno, da ima na razpolago take pomočnike, ki znajo dobro in umno obdelovati polje.

Da se tej potrebi zadosti, so naši predstojniki sklenili otvoriti posebne poljedelske šole v Cumiani pri Turinu, kjer bi se vežbali v tej stroki oni mladeniči, ki bi imeli veselje za poljedelstvo in hrepenijo po misijonskem udejstvovanju. V tej šoli se bodo ti mladeniči učili teoretičnega in praktičnega poljedelstva z vsemi onimi predmeti, ki spadajo v to stroko. Na ta način se bo vzgoji-

la nova armada lajiških misijonskih delavcev, ki bodo postali pravi apostoli in širitelji krščanske kulture v misijonskih deželah.

Sprejemajo se **brezplačno** mladeniči od 14. do 25. leta vsake narodnosti. Za sprejem se je oglasiti pri vrhovnem predstojniku v Turinu. (P. n. g. Filip Rinaldi, vrhovni predstojnik salezijancev, Via Cottolengo 32. Torino) ali pa tudi pri vodstvu naših zavodov, ki bo prevzelo tozadevno posredovanje.

Onim mladeničem, ki bi imeli veselje posvetiti se misijonskemu delu in so vajeni dela na polju, toplo priporočamo to velevažno ustanovo.

Hčere Marije Pomočnice.

Prejeli smo sledeče pismo od naših Hčera Marije Pom. kot odgovor na našo prošnjo izraženo v zadnjem Vestniku. Toplo se jim zahvalimo zanj in se priporočamo, da nam še kaj poročajo.

Nizza Monf. 2. okt. 1927.

Velečastiti gospod urednik!

Evo Vam odgovor na vprašanje v Vestniku!

Odgovor na prvo vprašanje. — Slovenskih Hčera Marije Pomočnice je sedaj petnajst, izmed katerih je ena v Ameriki na Ognjeni zemlji v Puntarenas, ena na Angleškem, druge so razkropljene po raznih zavodih v Italiji. Štiri so novinke.

Drugi odgovor. — Počutimo se prav dobro, smo srečne in in zadovoljne, in kako ne? saj smo pod varstvom naše nebeške Matere Marije Pomočnice, v oskrbi dobrih predstojnic, ki po materinsko skrbijo za nas, obdane od stoterih sester, ki nas po sestrsko ljubijo, ki ne razločujejo tujk od domačink, ker vse je združila in družila vez ljubezni Jezusove.

Tukaj se izpolnjuje izrek: Kdor zapusti eno hišo, jih najde sto, kdor zapusti eno sestro jih najde tisoč. — In drugi: Kdor zapusti očeta in mater, brate in sestre, dom in imetje zaradi Boga, mu je povrnjeno stotero v tem življenju in prejme večno življenje v drugim.

Tretji odgovor. — Hčere Marije Pomočnice delujejo že skoraj po vseh delih sveta, med mladino in odraslimi, so zelo priljubljene in spoštovane, poučujejo, pridigujejo in tudi krščujejo; škoda, da nimajo oblasti maševati, deliti svetega obhajila in spovedovati, kar bi jim mnogokrat prav prišlo, kakor poročajo.

Od vseh strani, posebno iz Amerike prihajajo prošnje od škofov in drugih imenitnih oseb, za sestre misijonarke, pa mnogim morajo odreči zaradi pomanjkanja osebja. Toraj če imate še veliko pridnih, mladih, nadarjenih in pogumnih deklet, ki bi imele dvojni poklic, redovni in misijonski, so sprejete z odprtimi rokami.

Med tem ko Vam to pišemo, se Vam priporočamo v molitev in sicer iz namena, da bi Bog tudi katero izmed nas spoznal vredno velike milosti misijonskega poklica, da bi tako mogle sodelovati z našimi vrlimi sosestrami, ki s tako veliko požrtvovalnostjo in ljubeznijo do Boga in neumrjočih duš delujejo med neverniki in krivoverci.

Pošiljamo mnogo pozdravov vsem dobrim sotrudnikom in vrlim sotrudnicam. Vsa čast njim, ki s toliko požrtvovalnostjo pomagajo salezijanski družbi.

Vseh se spominjamo v molitvi, za kar se tudi me priporočamo.

Slovenske Hčerke M. P.

Kitajska.

Vlč. g. Kerec nam piše:

Danes sem prejel Vaše pismo. Na Vaše vprašanje glede zbirke za moj misijon Vas prosim, da vsak dar blagohotno sprejmete in ga vložite v hranilnico. Kadar se bo nabrala večja vsota, mi jo pošljite v ameriških dolarjih ali v angleških šterlingih v Macao, ker v notranjščino dežele ni varno pošiljati. Naj bodo vsi dobrotniki naših misijonov prepričani, da čimveč storijo za misijone, tem bolj bo Bog blagoslovil vsa njihova dela.

Letos nameravam odpreti oratorij in šolo za katehumene, drugo leto pa moram pričeti z zidanjem cerkvice sv. Jožefa v vasici istega imena. Pôlagoma bom moral tudi pripraviti vse potrebno za zidanje cerkve Marije Pomočnice v Tao Munu, ker dosedanja kapela ne bo mogla zadostovati dolgo časa.

Tukaj na daljnem Vzhodu so se po duhovnih vajah v prisotnosti g. Ricaldonija, ki je prišel nas obiskat v imenu vrhovnega predstojnika, vršile velike spremembe. Japonska je postala redovna provinca zase, Siam istotako. Tudi novicijati se preseli v Siam, kjer je varnost veliko večja kot tu na Kitajskem, kjer nas nadlegujejo neprestane homatije.

Zelo dobro se razvija naše delo na Japonskem. Z otvoritvijo več oratorijev so si pridobili salezijanci veliko simpatij Japoncev, ki zelo visoko cenijo naše delovanje.

V Hongkongu bomo odprli v kratkem novo obrtno šolo. V Shanghai-u pa smo radi vojske morali zapreti zavod. Vojaki komunisti so

razbili vse stroje in orodje v delavnicah ter spodili vse otroke in predstojnike. Ostala sta v mestu le še dva gospoda z 36 gojenci v francoski koncesiji, da likvidirata vso stvar. Drugi so prišli v Macao, ali pa bodo šli v Hongkong v nov zavod.

Jaz sem tu na Lappi stalen misijonar. Ker je bilo sklenjeno, da v teh težkih in nevarnih časih bivata vedno po dva misijonarja skupaj, Vas prosim, da pregovorite kakega našega mlajšega duhovnika, naj se odloči za kitajski misijon. Tu ga čaka mnogo dela in zanimivih doživljanj, mu ne bo manjkalo.

Vlč. g. Ricaldone je dal našemu misijonskemu delu nove smernice. Doslej smo se na Kitajskem tako na splošno pečali lo bolj z odraslimi. Po starših smo mislili pridobiti tudi otroke. Naš vizitator pa je mnenja, naj se tudi na Kitajskem oklenemo don Boscovega sistema. Začeti je treba pri mladini in po mladini bomo prišli tudi do staršev. Da je to edino pravilno, nam kažejo uspehi zadnjih let, ko so se razvile naše obrtne šole. Upamo, da bo njegova spodbuda dala živahen razvoj, našemu misijonskemu delu, kljub težkim razmeram, v katerih živimo.

Upam, da Vam v kratkem pošljem obširnejše misijonsko poročilo. Za sedaj Vam pošljem svoj bratski pozdrav!

Josip Kerec
salez. misijonar.

Slovesna izročitev kard. bireta dr. Avg. Hlondu.

Dne 29. junija na praznik sv. apostolov Petra in Pavla se je izvršila v Varšavi na najslavesnejši način pomembna ceremonija izročitve kard. bireta novoimenovanemu kardinalu dr. Avgustu Hlondu, ki je — kakor znano — član salezijanske družbe. Izročitev je izvršil sam predsednik republike g. dr. Ignacij Mosciski.

Približno ob 11. uri se je začel pomikati slavnosten spreved iz palače, v kateri se je za to priložnost nastanil kardinal Hlond,

v kraljevo palačo, kjer se je imela izvršiti izročitev.

Ko je spreved došel do palače, je predsednik republike najprej sprejel papeževskega odposlanca msgr. Callorija, ki mu je izročil poverilno pismo s kratkim nagovorom v latinskem jeziku. Nato je spreved zavil v kapelo kraljeve palače, kjer so pričakovali novega kardinala številni dostojanstveniki, med katerimi so bili tudi varšavski kardinal, številni škofje, mnogo salezijancev, med njimi tudi

oba kardinalova brata Ignac in Anton. Kot zastopnik vrhovnega predstojnika je dospel v Varšavo vlč. g. S. Trione iz Turina.

Ko so vstopili kardinal Hlond, predsednik republike in spremstvo, je vojaški škof bral tiho sv. mašo, pri kateri je cerkveni zbor stolne cerkve izvajal najlepše cerkvene pesmi.

Po sv. maši je msgr. Callori prebral papežev Breve ter izročil predsedniku kardinalske baret. Na kar je predsednik slovesno položil baret na glavo novemu kardinalu.

Sledil je Te Deum ali zahvalna pesem.

Občni zbor bivših sal. gojencev na Rakovniku.

Potek občnega zbora.

V nedeljo dne 18. sept. se je vršil na Rakovniku drugi redni občni zbor Zveze bivših sal. gojencev. Zbora se je udeležilo 43 članov.

Pred občnim zborom je bila sv. maša za vse navzoče zvezarje.

Po sv. maši je vlč. g. ravnatelj otvoril zborovanje. Pozdravil je vse navzoče ter govoril o vzgoji, ki so jo bili bivši gojenci nekdanje deležni v zavodu ter zlasti poudarjal, kako ne sme noben bivši gojenec pozabiti naukov, ki jih je v zavodu prejel za življenje.

Temu je sledilo čitanje zapisnika prvega rednega občnega zbora po tovarišu Pleničarju, ki je bil soglasno odobren.

Po odobrenju zapisnika je povzel besedo tovariš Liberšar, predsednik Zveze ter po pozdravu poročal o delovanju zvez bivših sal. gojencev izven meja naše države, kar naj bi služilo kot pobuda domači zvezi za krepko in vztrajno delo.

Tovariš Pleničar, tajnik Zveze je poročal nato o delovanju sedanjega odbora v teku preteklega poslovnega leta. Omenil je, da se je vršilo 11 rednih sej in 2 izredni. Razložil je tudi važnejše zaključke teh sej, ki so bili vsi soglasno odobreni. Sodil pa je za potrebno omeniti, da so nekateri posamezni člani preveč apatični za delovanje v Zvezi in se niso kljub doposlanim okrožnicam udeležili zveznih prireditvev in niso storili vsega, kar je bilo v njihovi moči, da bi podpirali delovanje Zveze.

Sledil je referat tovariša Murmayerja, ki

Po tem obredu je predsednik slovesno, a z veliko prisrčnostjo sprejel novega kardinala v svoji palači. Tu je novi kardinal imel nagovor, kateremu je predsednik odgovoril z izrazi hvaležnosti do sv. Očeta, ki so z imenovanjem dr. Hlonda za kardinala počastili ne samo salezijansko družbo, ampak tudi ves poljski narod.

Pri slovesnem obedu, ki je sledil, je bilo navzočih veliko število dostojanstvenikov, med drugimi tudi maršal Pilsudski, ministri, papežev Nuncij in mnogo škofov.

je razpravljal o temi: »Vezi bivših sal. gojencev do salezijancev.«

Nato se je otvorila debata glede načinov sodelovanja zlasti onih tovarišev, ki bivajo na deželi. Debata je bila mestoma zelo živahna. G. ravnatelj je poudarjal tudi, kako naj bivši gojenec vpliva na svojo okolico zlasti na vzgojo mladine z močjo dobrega zgleda.

Tovariš Korošec je stavil zelo umesten predlog, naj se v centralni odbor na Rakovniku izvoli iz vsakega zavoda po en član, ki bi imel glasovalno pravico ter nalogo, obveščati člane svojega okrožja o delovanju osrednjega odbora. Predlog je bil sprejet.

Razni tovariši so stavili še različne predloge, o katerih se je vršila kratka debata in nato se je o njih glasovalo.

Po občnem zboru je bilo skupno kosilo, ki so se ga udeležili razen predstojnikov zavoda tudi vsi navzoči člani Zveze.

Ob polštirih se je prisotno članstvo udeležilo cerkvenega govora, litanij in blagoslova. Vesele igra »Izgubljeni nečak« je zaključila redni občni zbor v splošno zadovoljnost.

Referat tovariša Murmayerja.

Po preteku dolgega leta si štejem v čast Vas vse pozdraviti in Vam izreči prisrčno: Dobrodošli!

Moje besede pa nimajo namena omejiti se le na pozdrav, ampak hočem tudi izpregovoriti nekaj misli o razmerju bivšega gojenca do salezijancev.

Salezijanca razlikujemo v ožjem ali širšem

pomenu besede in sicer salezijanca kot redovnika in salezijanca živečega med svetom to se pravi salezijanskega sotrudnika in sal. bivšega gojenca.

Namen salezijancev je zbirati mladino, jo vzgajati in voditi po don Boscovih načelih. Tudi mi bivši sal. gojenci smo poklicani, da v zunanjem svetu udeležujemo ista načela. Skupaj s salezijanci tvorimo tako rekoč eno samo telo. V enem in istem telesu pa je možen le en sam duh, ta duh mora biti duh ustanovnika sal. družbe čast. don. Bosca. Njegovo stremljenje je bilo voditi mladino po poti, ki pelje v časno in večno srečo. Tudi naše stremljenje mora tedaj iti za istim ciljem. To je ena najožjih duhovnih vezi, ki nas veže s salezijansko družbo.

Nastane pa vprašanje, kako to stremljenje uresničiti. Prav v ta namen je bila ustanovljena naša Zveza. V tej zvezi so strnjeni v eno samo enoto bivši notranji ali zunanji gojenci, ki so stali pod neposrednim vplivom don Boscovega duha. *Ni pa dovolj, da smo bili kdaj pod vplivom tega duha; potrebno je, da iz vsega našega življenja, stremljenja in hotenja odseva uspeh salezijanske vzgoje. Naša dolžnost je uravnati življenje tako, da bo tudi zunanji svet pričal o lepih sadovih, ki jih rodi sal. vzgoja.*

Lahko se zgodi, da se bivši gojenec začasno odtuji naukom, ki jih je prejel ob času vzgoje, toda prepričan sem, da mu je ostal vsaj kal don Boscovega duha, ki bo vplival vanj toliko, da bo vsaj na večer življenja odprl oči in poskrbel za ureditev svojega razmerja z Bogom.

Pa poreče kdo: salezijanci se lahko pečajo z vzgojo mladine, ko so se temu posvetili, imajo zavode in sredstva zato, toda mi vsega tega nimamo, nedostaja nam časa, ker smo preveč

vezani na stanovska opravila. Vse to je res, res pa je tudi, da nam je kljub temu dana možnost navajati mladino k dobremu, če ne drugače na ta način, da pomagamo salezijancem prirejati dobre glediške igre. Pozivam Vas, naj se vsakteri, kdor ima sposobnost za to, stavi na razpolago ter prevzame častno nalogo živahno tudi v tem pogledu pri Zvezi sodelovati.

Da se doseže tem ožja zveza med nami in salezijanci za skupno delovanje v splošen prid mladini, namerava Zveza razširiti svoj delokrog, z ustanovitvijo raznih krožkov, kakor šahovskega, pevskega i. t. d. Oživotvorili se bodo v ta namen tudi družabni večeri, da se tako pri mladini zbudi zanimanje za naše kroge in se ji nudi dostojna, koristna in po vsem primerna zabava ter se stem obvaruje pred vplivom slabe tovarišije.

Kot rečeno je ustanovljena naša Zveza vsaj posredno v korist vzgoji mladine. Vsak član je dolžan sodelovati v tem smislu ne samo po programu, ki si ga je načrtala Zveza, ampak tudi radi hvaležnosti do svojih bivših predstojnikov. In to je druga najvažnejša vez bivšega gojenca do salezijancev: srčna vez ali čut hvaležnosti.

Kakor hitro sliši bivši gojenec o salezijancih, že prisluhne. Obudi se mu pri tem blažen spomin na vse one lepe dneve, ki jih je prebil pod prijaznim vodstvom salezijancev, na vse raznolične zabave ter na vso požrtvovalnost salezijancev do mladine. Ta spomin ga kliče in vabi, da z veseljem obiše svoje bivše predstojnike in vsaj nekaj časa preživi v družbi, v kateri je nekdan našel toliko pristnega veselja.

Ob zaključku želim, da bi naša Zveza svoje delovanje vedno bolj širila mladini v korist ter v naše in nekdanjih predstojnikov veselje.

Savio Dominik in don Boscove sanje.

Dne 22. decembra leta 1876. je don Boscó ukazal, naj bo večerna molitev nekoliko poprej, da bo povedal neke sanje. In res je zbral vso družino: salezijance, dijake in rokodelce v govorilnici dijakov in jim po kratkem uvodu govoril takole:

»Vedite, da se sanja v spanju. Dobro; ponoči 5. decembra sem se zatopil v sanje. Ne

vem, ali sem sedel pri mizi ali hodil po sobi ali ležal v postelji.

Zdelo se mi je, da stojim na nizkem griču, nad neizmerno ravanjo, ki je pogled ni mogel obseči. Bila je modra kakor morje v polnem miru. Razdeljena je bila v vrtove, neizrecno lepe, vsa pokrita z gozdiči. Nobenega naših dreves ne moremo primerjati onemu drevju

Rastline, cvetlice in drevje, je bilo nenavadne oblike in čudovito lepo. Listje je bilo zlato, debela in veje diamantni. Sredi vrtov sem videl mnogo poslopij, raztresenih po ravnini, v čudovitem redu, da sem vzdihnil sam pri sebi: »Oh, da bi imeli moji gojenci le eno teh hiš, kako radi bi v njej stanovali!« Tako sem mislil; sodeč po zunanosti. Koliko lepše so morale biti pač znotraj.

Ko sem poln začudenja zrl te čudovite stvari, zaslišim godbo, nenavadno prijetno in milo. Bilo je stotisoč godal in vsako godalo z drugim glasom in vsi mogoči glasovi so se zibali po zraku. S temi so se družili pevski zbori.

Med tem opazim v vrtovih množico oseb. Nekatere so igrale, druge pele. Vsak glas, vsaka nota je bila kakor tisoč različnih godal, a vsi v popolni skladnosti. Ah, popisati te harmonije ni mogoče nikomur, in videl sem, da pevci ne uživajo veselja le v petju, ampak tudi v poslušanju drugih.

Peli so: »Slava, hvala, čast Bogu Očetu vse-mogočnemu... začetniku vekov, ki je bil, ki je, ki bo prišel soditi žive in mrtve na vekov veke.«

Ko sem zamaknjen poslušal to nebeško petje, se prikaže množica dečkov. Mnogo izmed njih jih je bilo v Oratoriju, zato sem jih mnogo poznal, večine pa ne. Šli so proti meni.

Na čelu jim je stopal Dominik Savio, takoj za njim duhovnik Alasonatti, duhovnik Ghiala in Giulitto in mnogo drugih duhovnikov in klerikov. Vsak je vodil trumo dečkov.

Vprašal sem sam sebe: »Ali spim, ali bedim?« in sem tipal okrog sebe, da bi se prepričal, če je resnica, kar vidim.

Ko je množica prišla blizu mene, se ustavi osem ali deset korakov od mene. Tu je posvetila še večja svetloba. Godba je prenehala in zavladala globoka tišina. Otroci so bili polni veselja.

Savio se približa še nekaj korakov. Bil mi je tako blizu, da bi ga bil lahko prijel z roko. Molčal je in se smehljal. Kako je bil lep! Njegova obleka je bila drugačna od drugih. Bel plašč, posejan z diamanti, mu je segal do nog. Krog pasu je imel širok, rdeč pas, bogat z dragulji. Krog vratu, mu je visel venec cvetic, ki so bleščale v nadzemski svetlobi lepši od solnca. Glavo je obdajal venec vrtnic. Lasje so padali valovito po ramah in ga delali tako ljubeznivega, tako privlačnega, da je bil kakor angel.

Njegovi tovariši so bili v različnih oblekah, a vsi v bleščečih in opasani z rdečim pasom.

Jaz sem opazoval ves iz sebe, in se ves tresel, ne vedoč, kaj to pomeni...

Slednjič izpregovori Savio:

— Ali nisi ti mož, ki se nisi bal ničesar, ki si neustrašeno prenašal obrekovanja in preganjanja sovražnikov? Kje je tvoja srčnost? Zakaj si tako prestrašen? Zakaj ne govoriš?

— Ne vem, kaj naj rečem. Ali si ti torej Dominik Savio?

— Da, sem; me ne poznaš?

— Pa kako, da si tukaj?

In Savio ljubeznivo:

— Prišel sem, da govorim s teboj. Kolikrat sva govorila na zemlji! Se ne spominjaš, kako sem te ljubil in kolikrat si mi pokazal svojo ljubezen in dobrohotnost? In jaz sem stavil v tebe vse zaupanje in sem vedno ustrezal tvojim željam. Zakaj se torej treseš?

— Tresem se, ker ne vem, kje sem.

— V kraju sreče si.

— To je torej plačilo pravičnih?

— Ne, nikakor. Tu smo v kraju, kjer uživamo le časne dobrote, ne pa večnih.

— Meni se je zdelo, da so to nebesa.

— Nikakor; večne lepote ne zmore nobeno umrjoče oko.

— Je ta svetloba nadnaravna, nebeška svetloba?

— To je naravna svetloba, ki jo poživlja božja vse-mogočnost.

— Pa bi ne mogel videti nekoliko nadnaravne svetlobe?

— Dokler ne prideš k Bogu, je ne moreš videti. Najmanjši žarek tiste svetlobe bi v hipu umoril človeka.

— Pa je mogoča naravna svetloba močnejša od te, ki jo vidim tukaj?

— Gotovo... Pogledj!

Pogledal sem in v daljavi se prikaže tenek žarek tako mogočne svetlobe, da sem zaprl oči in tako zaupil, da sem zbudil don Lemoyna, ki je spal v bližnji sobi. Ta tenek žarek je bil neizmerno svetlejši od solnca in bi s svojo svetlobo lahko obseval vesoljni svet.

— Črez nekaj časa sem odprl oči in vprašal Savia:

— Kaj je to? Je morda žarek božji?

To ni nadnaravna svetloba, četudi je svetlejša od bliska. To je naravna svetloba, poživljena po božji vse-mogočnosti. Niti tedaj, če bi

nepresežna množina te svetlobe obdajala svet, bi ne imel najmanjšega pojma o božji svetlobi.

— Kaj torej uživате v nebesih?

— Ni mogoče povedati...; Uživamo Boga! In to je vse, kar ti morem povedati.

Ko sem se nekoliko umiril, sem vprašal odločno:

— Zakaj imaš tako lepo bleščečo obleko?

Tu je Savio molčal, zbor pa je zapel, spremljan z vsemi godali:

»Ti so imeli ledja opasana in svoja oblačila so oprali v krvi Jagnjetovi.«

Ko umolkne petje, sem vprašal:

— Pa zakaj ta rdeči pas?

Savio je še vedno molčal, duhovnik Alasonatti pa zapel:

»Device so in hodijo za Jagnjetom, kamorkoli gre.«

Tedaj sem spoznal, da je oni pas znamenje mrtvičenja, s katerim je ohranil krepost sv. čistosti.

Prevzet od lepega petja in velikih množic nebeških otrok, zbranih za Dominikom, sem vprašal:

— Kdo so ti, ki stoje za teboj?

Savio je še vedno molčal, otroci pa so zapeli:

»Ti so kakor angeli božji v nebesih.«

Medtem sem opazil, da ima Savio prednost pred vso ono množico, zbrano deset korakov za njim, in sem prosil:

— Ti Savio, si bil mlajši od mnogih drugih, ki so umrli v naših zavodih, povej, zakaj hodiš zdaj pred njimi, zakaj jim načeljuješ?

— Jaz sem starejši od vseh teh.

— Ne! — sem zavrnil, — mnogo jih je starejših od tebe.

— Jaz sem najstarejši iz Oratorija... In dostavi: »Izvršujem božje poslanstvo.«

Ta odgovor mi je razjasnil vzrok prikazni: bil je poslanec božji.

— Govoriva torej o stvareh, ki so najbolj važne.

— Da, toda hitro, kajti ure minevajo in čas, ki mi je odločen, bo kmalu pri kraju.

— Ali mi imaš povedati kaj važnega?

— Kaj naj povem ubogo bitje? — reče Savio v globoki ponižnosti. — Od Najvišjega

SAVIO DOM. SE PRIKAŽE DON BOSCU.

sem prejel povelje, da govorim s teboj in zato sem prišel.

— Govori torej o sedanjosti, o preteklosti in prihodnosti našega Oratorija. Povej mi kaj o mojih dragih sinovih, govori o moji družbi.

— O tem bi ti lahko povedal mnogo.

— Odkrij torej, kar veš; govori torej o preteklosti.

— Preteklost je vsa nad teboj.

— Sem morda storil kaj nespametnega?

— Kar se tiče preteklosti, ti povem, da je tvoja družba storila že mnogo dobrega. Vidiš tam doli ono nešteto množico otrok?

— Vidim — odgovorim jaz. — Oh, koliko jih je!... Kako so srečni!...

— Poglej, kaj je zapisano nad vhodom na oni vrt.

— Vidim zapisano »Salezijanski vrt.«

— Dobro! — nadaljuje Savio — ti so bili vsi salezijanci ali pa vsaj vzgojeni pri tebi in s tvojo pomočjo ali s pomočjo tvojih duhovnikov in klerikov zveličani. Preštej jih, če moreš.

Bilo bi jih pa še mnogo več, če bi bil delal z večjo vero in z večjim zaupanjem v Boga.

Jaz sem zaihtel. Nisem vedel, kaj bi odgovoril, in sem skenil, da bom v prihodnje deloval z večjo vero, potem sem pa vprašal:

— In sedanjost?

Tu mi pokaže Savio krasen šop cvetic, ki ga je držal v roki. Bile so vrtnice, solčnice, lilije i. t. d. sredi njih pa nekaj klasov žita. Ta šop poda meni, rekoč:

— Dobro poglej!

— Vidim, pa ne razumem ničesar.

— Ta šop pokaži svojim sinovom. Skrbi, da ga bo imel vsak, da ne bo nihče brez njega in da jim ga nihče ne vzame. Ta šop jim bo prinesel vso srečo.

— Pa kaj pomeni ta šop cvetic?

— Beri teologijo in boš zvedel.

— Teologije sem se učil, pa vendar ne razumem. Reši me in razloži!

— Vidiš te cvetke? Zaznamujejo kreposti, ki najbolj godijo Gospodu.

— In kakšne so?

— Vrtnica je znamenje ljubezni, vijolica ponižnosti, solčnica pokorščine, klasje pogostnega svetega obhajila, lilija lepe čednosti, o kateri je zapisano: »Bili so kakor angeli v nebesih.«

— Dobro, dragi moj Savio; ti, ki si bil vedno kreposten, povej, kaj te je najbolj tolažilo ob smrti.

— Kaj misliš, kaj je bilo? zavrne Savio.

— Morda, ker si ohranil neomadeževano angelsko čednost.

— Ne samo to.

— Ker si imel mirno vest?

— To je bilo dobro, a ne najboljše.

— Morda upanje na zveličanje?

— Tudi ne.

— Kaj torej? Ker si zbiral zaklade dobrih del?

— Ne.

— Kaj torej? ... sem vprašal prosee, videč, da ne morem uganiti.

In Savio:

— Najbolj me je tolažila navzočnost mogočne in ljubeznive Matere božje. Reci svojim sinovom, naj ne zabijó k Njej moliti, dokler žive ... Toda, če hočeš, da ti še kaj povem, hiti!

— In kaj poveš o prihodnosti?

— Kar se tiče prihodnosti, povem, da te bo v prihodnjem letu 1877. doletela velika ža-

lost: šest in dva izmed tebi najbolj dragih bo Bog poklical v večnost. Presajeni bodo iz tega sveta v nebesa. A Bog ti bo pomagal in ti poslal druge sinove, tudi dobre.*

— In o družbi?

— O družbi vedi, da ti Bog pripravlja velike reči. Zanja bo drugó leto zarja slave, tako bleščeča, da bo kakor blisk obsvetila štiri vetrove sveta, ód vzhoda do zahoda, od severa do juga. Velika čast ji je pripravljena.** Ti pa skrbi, da tvoji ne bodo z vozom, v katerem stoji Gospod, zavozili na napačno pot. Če ga bodo znali tvoji duhovniki dobro voditi, bo prihodnost sijajna in bo prinesla rešenje neštetim dušam. To pa pod pogojem, če bodo tvoji sinovi častili Marijo Devico in ohranili sveto čistost, ki je tako zelo Bogu všeč.

— Zdaj želim, da mi poveš še kaj o sv. cerkvi.

— Sv. cerkev je v božjih rókah. Njene skrivnosti Bog hrani zase.

— In o Piju IX.

— Edino to morem povedati, da pastirja sv. cerkve čaka le še malo bojev in bo kronan. V kratkem bo nehal vladati in Bog mu bo dal zasluženó plačilo. Želiš še kaj vprašati?

— Kaj pa veš povedati o meni?

— Oh, če bi ti vedel, koliko bojev te še čaka! ... Toda hiti, le še malo časa ostanem pri tebi.

Tu sem stegnil roko, da bi prijel ljubeznivega dečka, toda njegov roki sta bili kot zrak in nič nisem čutil.

— Kaj pa delaš? vpraša, smehljaje se Dominik.

— Bojim se, da mi ubežiš. Ali nisi tu telesno?

— Vam se duša, ločena od telesa, zdi telo, ker se vam po božji volji predstavi v telesni obliki, zato se ti zdi, da imam roke in noge in glavo, pa me ne moreš prijeti, ker sem zdaj čisti duh. Po tej zunanji obliki me lahko poznaš.

* Napoved se je uresničila. V kroniki Oratorija opazimo, da je leta 1877. umrlo v Oratoriju šest gojencev in dva klerika.

** Tu je gotovo mislil na izdajanje „Salezijanskega Vestnika“, ki je začel izhajati v drugi polovici l. 1877. in izhaja sedaj v devetih jezikih v nad pol milijona izvodih. Razširil se je po vsem svetu.

— Razumem — odgovorim; — toda še eno vprašanje. Ali so moji gojenci vsi na poti zveličanja?

— Sinove, ki ti jih je izročila božja previdnost, lahko deliš v tri razrede. Ali vidiš te tri opombe?

In mi pokaže eno.

— Poglej jo!

— Pogledam prvo in vidim zgoraj napis: »Neranjeni« in potem imena tistih, ki jih hudobni duh ni mogel raniti, ki niso omadeževali svoje nedolžnosti. Bilo jih je mnogo in videl sem vse. Mnogo sem jih poznal, mnogo sem jih videl prvič in morda pridejo v Oratorij v prihodnje. Stopali so ravno, četudi so jim od vseh strani pretili meči.

Nato mi pokaže drugo opombo z napisom: »Ranjeni«, tisti namreč, ki so bili v nemilosti božji, toda svoje rane so ozdravili s kesanjem in spovedjo. Teh je bilo več kot prvih. Prebral sem opombo in videl vse.

Savio je imel še tretjo opombo. Imela je napis: »Zakrknjeni na poti hudobije«, in so bila napisana imena vseh tistih, ki so v nemilosti božji. Bil sem nepotrpežljiv in sem hotel poznati skrivnost. Stegnil sem roko, toda Savio reče živahno:

— Potrpi malo, kajti če bi raztrgal ta list, bi prihajal iz njega neznosen smrad, ki bi ga ne mogla prenašati ne ti, ne jaz. Angeli ga ne morejo prenašati in sam sveti Duh čuti gnev pred smrdom greha.

Tu mi poda tretjo opombo.

— Vzemi — pravi — in posluži se pri svojih otrocih, toda ne pozabi šopka cvetic. Skrbi, da ga bodo imeli vsi in ga skrbno hranili.

To rekši, se je nekoliko umaknil, kakor da hoče zbežati. Razgrnil sem list. Nisem videl imen, pač pa se je zdelo, da vidim vsakega osebno. Vse sem videl in s kakšno žalostjo! Večino sem poznal in so bili iz tega Oratorija in drugih zavodov. Mnogo sem videl takih, ki se kažejo dobre, nekateri celo za zelo dobre, v resnici pa niso taki.

Ko sem razgrnil listino, se je razširil smrad, da mi je bilo umreti. Medtem je pa začela izginjati svetloba; prikazen se je skrila in čudovitega prizora ni bilo več. Istčasno je zagrmelo; mogočen grom je zadonel po zraku in me zbudil.

Začel sem vpraševati enega in drugega in prepričal sem se, da me sanje niso goljufale. Milost božja mi je torej odkrila dušno stanje vseh, česar pa ne bom nikomur povedal javno.

Naši razgovori.

(Odgovori na vprašanja)

R. Neža v S. Vaše prvo vprašanje je delalo težavo že marsikateremu razlagavcu sv. pisma. To ni nič čudnega: v sv. pismu je marsikaj težko umljivega za nas, ki smo tako oddaljeni od onih krajev in časov, kjer so se vršili sv. pisemski dogodki. Pa tudi način mišljenja je dandanes popolnoma drugačen, kakor je pa bil n. pr. med orijentalškimi narodi za časa ko je živel zemeljsko življenje naš Gospod. Ono mesto sv. pisma (evangelija), ki Vam dela težave, se v novem slovenskem prevodu, ki je bil izvršen po grškem izvorniku, glasi pravilno tako: »Slišali ste, da se je reklo starim: Ne ubijaj; kdor pa koga ubije, pride pred sodbo. Jaz pa vam pravim: Vsak, kdor se jezi na svojega brata, zasluži, da pride pred sodbo; in kdor reče svojemu bratu »ničvrednež«, zasluži, da pride pred veliki zbor; kdor pa reče »brezbožnež«, zasluži, da pride v peklenski ogenj.« Kakor vidite, besede

»bedak,« ki Vas je vznemirjala, tu ni. Pač je bila ta beseda v starem prevodu, ki se še danes bere v cerkvi, ker še nimamo evangeljske knjige urejene po novem, sedaj edinó veljavnem prevodu. Torej vprašanje glede »bedaka« s tem odpade. Ta beseda je pač pregrešna v toliko, v kolikor žali in krši ljubezen do bližnjega; če jo pa izgovorite le bolj za šalo ali iz navade, tedaj pa o pravem grehu ni govora.

Kljub temu vem, da želite nekoliko pojasnila o zgoraj navedenih besedah božjega Učenika, ki so same na sebi res precej nejasne.

S temi besedami je naš Gospod hotel poudarjati, koliko popolnejši je novi zakon, zakon ljubezni in milosti, mimo starega zakona. V starem zakonu je veljal predpis: kdor ubije človeka, naj bo obsójen na smrt! Nova postava pa posega bolj v notranjost človekovo; ne ozi- ra se samo na zunanja dejanja, ampak tudi na

notranja. Božji Učenik pravi: Vsak kdor se jezi nad svojim bratom, je kriv sodbe, to je: vreden večnega pogubljenja. Seveda se mora razumeti to le o jezí, ki je tako huda, da doseže zlobo smrtnega greha. Zapoved, da se ne smemo jeziti nad bratom, je dopolnitev prejšnje zapovedi: ne ubijaj. Ubijanje namreč izvira iz jeze. Zapoved torej posega tu naravnost v korenino.

Pa božji Učenik posega še dalje. Kdor jezi doda še žalitve, trde besede in reče svojemu bratu »ničvrednež«, je njegov greh še večji in je vreden kazni slični oni, ki jo je imel pravico podeljevati judovski zbor ali sinedrij. Ta zbor, kateremu je načeljeval veliki duhovnik, je za nekatere zločine, kakor malikovalstvo i. t. p. določeval hujše kazni kot navadno sodišče.

Ako pa so besede, ki spremljajo jezo še bolj žaljive, ako reče kdo bratu »brezbožnež«, ki obsega ne samo žalitev, ampak tudi natolcevanje in sramotenje, zasluži najhujšo kazen. Seveda so bile besede v aramajskem jeziku, katerega se je posluževal naš Gospod in ki odgovarjajo našim besedam: ničvrednež in brezbožnež, brez primere hujše kot se pa glasijo zdaj v našem jeziku. Danes te besede nimajo več tako žaljivega pomena, da bi morali o njih razumeti **dobesedno** to, kar je rekel božji Učenik. Za nas velja le nauk, ki je v teh besedah obsežen, namreč: Ogibaj se ne samo ubijanja, ampak tudi jeze in vsake besede, ki bi nasprotovala ljubezni do bližnjega in take besede so toliko bolj pregrešne in zaslužijo toliko večjo kazen, kolikor bolj nasprotujejo ljubezni do bližnjega.

Isti. Gotovo je, da bo Bog sodil vsa naša dejanja po naši **vesti**. Resnica je, da kdor ima kako stvar za greh in jo kljub temu stori, je pred Bogom kriv greha. Seveda ne velja to za škropolozne, ki nimajo prave vesti, ampak le nekak neutemeljen strah, ki ga morajo prezirati in se ne smejo po njem ravnati, ako jim je dal spovednik tako navodilo.

Resnica pa je tudi: kdor je dejansko prepričan, da kaka stvar ni greh, ni pred Bogom kriv greha, četudi je bila stvar sama na sebi pregrešna. To je veljalo kar svet stoji in bo veljalo do konca dni. Toda pripomniti je treba, da to nima prav nič opraviti s tistimi iz-

govori, ki jih dandanes večkrat ponavlja Bogu odtujeni svet: saj ni nič greh, kaj greh! danes ni več greha i. t. d. Taki ljudje dobro čutijo, kaj smejo in ne smejo, a si hočejo s takimi besedami potolažiti očitajočo vest in varajo sami sebe. Taka **namišljena** nevednost grešnika prav nič ne izgovarja, in mu pred sodnjim stolom božjim ne bo služila v opravičbo pregrešnih dejanj, katere je storil pod napačno pretvezo, da niso greh.

S. T. v B. Ali sme redovnik ljubiti svojo domovino?

Odgovor na to vprašanje je sam po sebi umeven. Redovnik ne samo sme, ampak tudi mora ljubiti svojo domovino. Saj je ljubezen do domovine zahteva narave, ki izvira od Boga, torej je ljubezen do domovine zahteva božje volje.

Seveda je vprašanje, kako naj redovnik ljubi svojo domovino. Gotovo ne s praznim kričanjem, z golimi besedami; ljubiti jo mora v dejanju, tako da zanjo moli, se zanjo žrtvuje, zlasti pa tako, da se resno prizadeva širiti med tistimi, ki imajo z njim vred skupno domovino, ljubezen do krepostnega življenja, vero v Boga Stvarnika, pravicoljubnost, spoštovanje do božjih in cerkvenih zapovedi, vestnost v spolnjevaju državljanskih dolžnosti i. t. d. Seveda vse to na podlagi pokorščine, kateri se je posvetil, ko je stopil v redovni stan.

Tudi oni redovnik, ki ga je Bog pozval na delo izven njegove domovine, ni oproščen domovinske ljubezni. Tudi v daljnih krajih mora moliti zanjo, spoštljivo o njej govoriti in po možnosti tudi širiti glas o njeni lepoti in imenitnosti. Domovina je kakor mati: kdor ljubi mater, bo vedno nosil v srcu spomin nanjo; pa naj ga še tako daleč povede pot po širnem svetu. Tako mora vsak človek, tedaj tudi redovnik, nositi v svojem srcu hvaležen spomin na domovino, kjer mu je tekla zibel, kjer se je učil spoznavati Boga in kjer je storil prve korake v življenje.

Ne verjemite torej tistim, ki pravijo, da se mora redovnik odpovedati svoji domovini. Telesno se mora pač večkrat ločiti od nje tudi za vse življenje, toda s srčnimi čutili ostane združen z njo do konca svojih dni.

„Misijonar“ Romar, spisal J. Sagehomme S. J., prevedla Marica Sparhakel. 5. zvezek „Misijonske knjižnice“ Cena 15 Din. Za stalne naročnike „Misijonske knjižnice“ 12 Din. Poština se zaračuna posebej. — Ker je vsebina tega romana zelo poučna in res zanimiva, je knjiga prav priporočljiva vsem, ki se zanimajo za lepo in zdravo berilo. Naroča se v vseh knjigarnah.

Uredil Josip Meze.

Natisnila Salez, tiskarna v Ljubljani.